

Preken 15. Sept 2013

17. søndag i treenighet

Kapellan Elisabeth Lund

Synagogeforstanderen Jairus, har en datter som er syk. Han har løpt til Jesus og bønnfalt ham om å gjøre henne frisk. Jesus blir med ham, men før de kommer fram blir de stoppet av noen som kommer fra huset til Jairus.

Hør hva som står skrevet i evangeliet etter Markus i det 5. Kapittel:

Mens han ennå talte, kom det folk fra synagogeforstanderens hus og sa: «Din datter er død. Hvorfor bryr du mesteren lenger?»

Jesus hørte det som ble sagt, og sa til synagogeforstanderen: «Frykt ikke, bare tro!»

Nå lot han ingen andre følge med enn Peter, Jakob og Johannes, Jakobs bror.

Da de kom til synagogeforstanderens hus og han så alt oppstyret og folk som gråt og jamret seg, gikk han inn og sa til dem: «Hvorfor støyer og gråter dere? Barnet er ikke dødt; hun sover.»

De bare lo av ham. Men han drev alle ut og tok med seg barnets far og mor og dem som var med ham, og gikk inn der barnet lå. Så tok han barnet i hånden og sa: «Talita kumi!» Det betyr: «Lille jente, jeg sier deg: Stå opp!»

Straks reiste jenta seg og gikk omkring; hun var tolv år gammel. Og de ble helt ute av seg av undring.

Men han påla dem strengt at ingen måtte få vite dette, og han sa at de skulle gi henne noe å spise.

Slik lyder Herrens ord.

Livet er utrolig, men sant.

Og vi lever hvert sekund ved siden av døden.

Gjør det at vi blir redde?

Gjør det at vi setter enda større pris på livet?

I prekenteeksten i dag hører vi om en mann som er redd. Vi vet at han heter Jairus, og

han har en syk datter som han vet kan dø. Han har løpt for å hente hjelp. Han har løpt til Jesus for å bønnfalle ham om å gjøre datteren frisk. Og da han endelig står der med han som kan hjelpe foran seg, og har fått ham til å bli med ham hjem, kommer noen og forteller dem at det er for sent.

Datteren hans er død. Alt håp er ute.

De fleste av oss har opplevd at noen vi kjenner, kanskje noen vi er glad i, eller til og med noen som betyr alt for oss, har dødd. Vi aner kanskje noe om hva som farer gjennom denne redde mannen når han får denne fryktelige beskjeden.

Det en pappa eller mamma frykter mest av alt, har nå skjedd.

Jesus står der og sier: «Frykt ikke, bare tro!»

Jeg lurer på om det hjalp.

Forrige helg var mange av oss som går her i kirka på menighetsweekend til Gaustablikk. Der snakka vi litt ekstra mye om det nye misjonsprosjektet vårt i Latvia, og fem unge mennesker fra Latvia var med oss på turen.

Da vi kom hjem hadde jeg en fin samtale med tre av latvierne om den bibelteksten vi har hørt i dag. Jeg tenkte at de lever under litt andre forhold enn de fleste av oss, og var nysgjerrig på hva de hørte når de leste om det underet Jesus gjør. Men selv om vi lever forskjellige liv, kjente jeg meg veldig igjen i det de sa.

Luba, ei utrolig sterk ung dame som jobber med å starte et barnehjem, forteller at hun først legger merke til det Jesus sier til Jairus: Frykt ikke, bare tro. Det er ord hun ofte sier til seg selv. Når hun står i situasjoner som ikke er lette, prøver hun å huske de gangene Gud har vært med henne. Det gir henne håp om at han vil gjøre det samme igjen, for hun vet at Han alltid er den samme.

De orden står også mange steder i Bibelen: Frykt ikke. Det må bety at Gud virkelig vil at vi ikke skal være redde. Sier Luba. Men hun legger til at hun er redd av og til.

Noen ganger ser ting håpløst ut. Noen ganger er det mørkt.

Det var vel noe av det Jairus kjente på.

Håpløsheten.

Men Jesus sier: Frykt ikke, bare tro, og få minutter senere er datteren hans levende

igjen.

Jeg kjenner at denne historien setter i gang mange følelser i meg. Både gode og vonde.

Det er noe med at vår erfaring slutter med døden. Jeg har iallfall ikke opplevd at døde har blitt levende igjen. Døden er endelig, så det var ikke rart at folkene i huset til Jairus lo da Jesus sa at jenta bare sov. De kjente døden for godt til å ta Jesus på alvor.

Når jeg hører denne historien om at Jesus vekker den tolv år gamle jenta opp fra døden, så begynner jeg å lure på hvorfor han gjør det. Siden han kan vekke opp døde, hvorfor gjør han det ikke oftere og hvorfor gjør han det ikke i dag også?

Jeg har ikke noe skikkelig svar på mine egne spørsmål, men jeg tror det er viktig å holde fast på at Jesus ikke mente å forandre naturens orden og livets og dødens vilkårlighet.

Det kunne vi ønske noen ganger, men sånn verken var det eller er det.

Likevel kan det som skjedde denne ene gangen vise oss noe om hvordan det er å leve sammen med en Gud som er sterkere enn døden.

Jesus viser bare et par, tre ganger at døde kan bli levende.

Men han sier ofte: Frykt ikke!

Da jeg snakka med de fra Latvia, sa Katja at hun legger merke til at Jesus er så nær.

Det går an å stole på en som står rett foran deg og sier: Frykt ikke.

Og det er mye lettere å holde ut, og ikke være redd, hvis det er snakk om kort tid før det vil bli bra igjen. Hvis man skal holde ut et par timer bare. Det tok ikke lang tid før alt ble bra for Jairus igjen.

Det er vanskeligere når Jesus sier det til oss. Det skal liksom vare hele livet. Det betyr at vi trenger å høre det ofte og det betyr at vi må være flinke til å oppmuntre hverandre ofte.

Katja synes det er vanskelig å tro for tida. Hun fortalte om det på menighetsweekenden. Men så sa hun, når vi snakka sammen, at etterpå kom hun på at Jesus ikke har lovet at vi skal føle at han er nær. Og så fant hun fram mange steder i Bibelen der det står at han **er** nær. Hun kan få lov å bare vite det, selv om hun ikke føler det akkurat nå.

Jesus oppfordrer også Jairus til å **ha tro**, selv når alt håp er ute. Og Arthur, den tredje

av latvierne, fortalte at han blir så fascinert over at Jesus virker så sikker på seg selv. Han bruker så korte og direkte ord. Ord som forteller oss hva som er lurt å gjøre. Han er så sikker på seg selv, og det gjør at andre kan være sikker på Ham og tro på Ham. Sa Arthur.

Vi har en Gud som står rett foran oss, selv om vi ikke alltid føler det, og som sier:
Frykt ikke, bare tro.

Jairus og familien hans fikk oppleve hvordan døden er, men så slapp de unna denne gangen. Likevel levde de videre med den samme uroen som vi kan ha.

Vi lever hvert sekund ved siden av døden.

Kanskje Jairus og de andre satte mer pris på livet etterpå.

Setter vi pris på det livet vi har?

Jesus er en Gud som er oppstanden, som er levende, og som hele tiden vil minne oss om å **leve** det livet vi har.

Leve det sammen med Jesus, og leve det sammen med hverandre. Leve gjennom mørket, leve gjennom sorgen.

Sammen med han som er oppstandelsen og livet.

Han sier: Frykt ikke, og vi kan kanskje merke at det gir oss håp hvis vi kan tro at Han står her rett foran oss. At han er nær.

Vi kan få komme fram og ta ham imot i nattverden etterpå.

Jesus vekket datteren til Jairus opp fra døden.

Kan vi tro at Jesus vekker oss opp fra det som bryter livet ned?

Vekker oss fra det som hindrer oss i å virkelig leve?

Vår erfaring er ikke at døde står opp. Jesus gjør sjelden sånne under, men han vil vise oss at det finnes en virkelighet som ligger utenfor vår erfaring. En virkelighet som sprenger alle rammer vi kan se, og som en dag skal bli synlig for alle. En virkelighet hvor døden ikke er siste erfaring. Det evige liv.

Livet er utrolig, men sant.

Amen